

Sygn. akt VI U 439/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lipca 2017 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Kryńska - Mozolewska

Protokolant: starszy protokolant sądowy Marzena Szablewska

po rozpoznaniu w dniu 27 lipca 2017 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z odwołania M. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) w W. z dnia (...)znak: (...)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) w W.

przy udziale zainteresowanego (...) z siedzibą w W.

o podstawę wymiaru wynagrodzenia za czas choroby i zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, iż odwołujący M. K. zachowuje prawo do wynagrodzenia za okres choroby zgodnie z art. 92 k.p. za okres od 19 lutego 2016 roku do 3 marca 2016 roku i prawo do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego za okres od 4 marca 2016 roku do 8 kwietnia 2016 roku w wysokości 100% (stu procent) podstawy wymiaru w związku z wypadkiem przy pracy, który miał miejsce w dniu 19 lutego 2016 roku;

2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) w W. na rzecz odwołującego M. K. kwotę 360,00 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych zero groszy) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt VI U 439/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) w W. odmówił M. K. prawa do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego w związku z niezdolnością do pracy, spowodowaną wypadkiem przy pracy za okres od 19 lutego 2016 r do 8 kwietnia 2016 r w wysokości 100 % podstawy wymiaru. Z ubezpieczenia chorobowego za okres od 19 lutego 2016 r do 3 marca 2016 r. organ rentowy przyznał ubezpieczonemu prawo do zasiłku chorobowego za okres od 19 lutego 2016 r do 3 marca 2016 r w wysokości 80 % podstawy wymiaru oraz uznał, że ubezpieczony zachowuje prawo do wynagrodzenia za czas choroby zgodnie z art. 92 kodeksu pracy za okres od 19 lutego 2016 r do 3 marca 2016 r oraz uznał, że powstała nadpłata zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego za okres od 19 lutego 2016 r do 8 kwietnia 2016 r w łącznej kwocie brutto 4.566,20 złotych którą płatnik składek (...) z siedzibą w W. nienależnie rozliczył w ciężar składek na ubezpieczenie społeczne. Organ rentowy w uzasadnieniu decyzji wskazywał, że zdarzenie z dnia 19 lutego 2016 nie może być uznane za wypadek przy pracy, ponieważ nie zostało wywołane przyczyną zewnętrzną (krzywe postawienie stopy oraz niedostateczną koncentracją uwagi podczas poruszania się). W związku z tym brak jest prawa do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego.

Ubezpieczony M. K. w odwołaniu od powyższej decyzji wniósł o przyznanie mu świadczeń z ubezpieczenia wypadkowego.

W uzasadnieniu odwołujący wskazał, że nie zgadza się z decyzją ZUS, iż wypadek, któremu uległ w dniu 19 lutego 2016 r. nie spełnia wymogów wypadku przy pracy. W jego ocenie czynnikiem zewnętrznym wynikającym z definicji wypadku przy pracy jest także niedostateczna koncentracja uwagi na wykonywanej czynności, a przyczyna zdarzenia leżała poza jego wolą i świadomością.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) w W. wniósł o oddalenie odwołania z uwagi na to, że w myśl art. 3 ust. 1 ustawy za wypadek przy pracy uważa się nagle zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną, powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą.

Zainteresowany - (...) w W. nie zajął stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Wnioskodawca M. K. przeszedł w dniu 15 lutego 2016 roku badania okresowe. Został dopuszczony do pracy. Miejscem pracy odwołującego są m.in torowiska tramwajowe, jezdnie wraz z terenami przyległymi. W dniu 19 lutego 2016 r udał się na (...) w W. w celu kontroli wykonania przez brygadę polecenia służbowego dotyczącego sprawdzenia sprawności urządzeń należących do pracodawcy tj; (...) Odwołujący szedł wąskim chodnikiem oddzielającym torowisko od pasa zieleni w kierunku tunelu na trasie W-Z kontrolując stan urządzeń znajdujących się na pasie zieleni na wysokości wzroku po lewej stronie. W tym momencie krzywo postawił lewą nogę, która zsunęła się ze śliskiego krawężnika i podwinęła. W tym dniu padał deszcz, a temperatura była dodatnia. Odwołujący został odwieziony przez współpracowników do szpitala, gdzie stwierdzono złamanie poprzeczne kostki bocznej lewej nogi.

Organ rentowy nie uznał zdarzenia za wypadek przy pracy w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 30.10.2002r.

Decyzją z dnia (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...)w W. odmówił M. K. prawa do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego w związku z niezdolnością do pracy, spowodowaną wypadkiem przy pracy za okres od 19 lutego 2016 r do 8 kwietnia 2016 r w wysokości 100 % podstawy wymiaru, z ubezpieczenia chorobowego za okres od 19 lutego 2016 r do 3 marca 2016 r. Organ rentowy przyznał ubezpieczonemu prawo do zasiłku chorobowego za okres od 19 lutego 2016 r do 3 marca 2016 r w wysokości 80 % podstawy wymiaru oraz uznał, że ubezpieczony zachowuje prawo do wynagrodzenia za czas choroby zgodnie z art. 92 kodeksu pracy za okres od 19 lutego 2016 r do 3 marca 2016 r oraz, że powstała nadpłata zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego za okres od 19 lutego 2016 r do 8 kwietnia 2016 r w łącznej kwocie brutto 4.566,20 złotych, którą płatnik składek (...) z siedzibą w W. nienależnie rozliczył w ciężar składek na ubezpieczenie społeczne. Odwołujący nie ma problemów ze zdrowiem, nie przyjmuje też żadnych leków. Z tytułu niezdolności do pracy spowodowanej powyższym zdarzeniem za okres od 19.02.2016 r do 8.04.2016 r płatnik składek dokonał wypłaty zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego w wysokości 100 % podstawy wymiaru w łącznej kwocie 10.769 złotych.

bezsporne, a nadto: badania okresowe wnioskodawcy k. 25, karta oceny ryzyka zawodowego na stanowisku pracy k. 27- 29, protokół ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy k. 31, zdjęcia k. 35, historia pomiarów opadów k. 37-38, zeznania J. S. i T. S., zeznania odwołującego- rozprawa 16.05.2017r, decyzja z dnia (...) akta rentowe k. 12;

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. Nr 199, poz. 1673 ze zm.) za wypadek przy pracy uważa się nagle zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną, powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą:

1) podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń położonych,

- 2) podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika czynności na rzecz pracodawcy, nawet bez polecenia,
- 3) w czasie pozostawania pracownika w dyspozycji pracodawcy w drodze między siedzibą pracodawcy a miejscem wykonywania obowiązku wynikającego ze stosunku pracy.

W ocenie Sądu, zdarzenie do którego doszło w dniu 19 lutego 2016 r. należało uznać, wbrew ocenie dokonanej przez ZUS, za wypadek przy pracy w rozumieniu ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. Nr 199, poz. 1673 z późn. zm.).

Na istotę wypadku przy pracy składa się - nagłość zdarzenia, przyczyna zewnętrzna zdarzenia i związek zdarzenia z pracą.

W przedmiotowej sprawie poza sporem pozostawała nagłość zdarzenia, jakiemu uległ odwołujący, jak i jego związek z pracą, albowiem zdarzenie z dnia 19 lutego 2016 r nastąpiło podczas wykonywania przez odwołującego zwykłych czynności pracowniczych. Istota sporu dotyczyła natomiast istnienia zewnętrznej przyczyny, która go wywołała. Organ rentowy odmawiał, bowiem prawa do uznania – „niedostateczną koncentrację uwagi podczas poruszania się” - za taką przyczynę.

Na wstępie warto zaznaczyć, iż zgodnie z ugruntowanym w judykaturze poglądem, zewnętrzną przyczyną sprawczą wypadku przy pracy może być każdy czynnik, pochodzący spoza organizmu poszkodowanego, zdolny – w istniejących warunkach – wywołać szkodliwe skutki, w tym także pogorszyć stan zdrowia pracownika dotkniętego już schorzeniem samoistnym (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 sierpnia 1999 r., II UKN 87/99, OSNP 2000/20/760, lex 42325).

Przy kwalifikacji konkretnej okoliczności jako przyczyny zewnętrznej, ważne jest, aby stanowiła ona przyczynę sprawczą zdarzenia, natomiast nie musi być przyczyną wyłączną czy jedyną (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 listopada 1990 r., II PR 52/90, lex 13637). Nierzadkie są sytuacje, w których nagle zdarzenie wywołuje nie jedna, lecz więcej przyczyn, w tym w szczególności przyczyny o charakterze mieszanym (zewnętrzna i wewnętrzna).

W przedmiotowej sprawie spór sprowadzał się do oceny zdarzenia, do którego doszło z udziałem powoda, a mianowicie do ustalenia, czy zdarzenie z dnia 19 lutego 2016 r było wypadkiem przy pracy w rozumieniu art. 3 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, czy spowodowane było przyczyną zewnętrzną i czy miało związek z pracą.

W ocenie sądu zdarzenie, któremu uległ powód, miało związek z pracą w tym znaczeniu, że doszło do niego w czasie i w miejscu pracy podczas przeglądu torowisk. Podkreślić należy, że związek zdarzenia z pracą nie musi mieć charakteru przyczynowo-skutkowego, a praca nie musi być przyczyną zdarzenia.

Zgodnie z uchwałą składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 11 lutego 1963 r., III PO 15/62 (OSNCP 1963 z. 10, poz. 215), zachowującą pełną aktualność, przyczyną sprawczą - zewnętrzną wypadku przy pracy, może być każdy czynnik zewnętrzny (nie wynikający z wewnętrznych właściwości człowieka) zdolny wywołać w istniejących warunkach szkodliwe skutki. W tym znaczeniu przyczyną zewnętrzną może być nie tylko narzędzie pracy, maszyna, zwierzę, siły przyrody, lecz także czyn innego osobnika, a nawet praca i czynność samego poszkodowanego. Tak więc za przyczynę zewnętrzną należy uznać zarówno działanie maszyny uszkadzającej ciało, jak i uderzenie spadającego przedmiotu, podźwignięcie się pracownika, niezręczny ruch jego ręki powodujący uderzenie i jej uszkodzenie, jak wreszcie potknięcie się na gładkiej nawet powierzchni i złamanie nogi.

Również w wyroku z dnia 28 stycznia 1998 r., II UKN 483/97 (OSNAPiUS 1999 nr 2, poz. 64) Sąd Najwyższy stwierdził, że potknięcie się pracownika i jego upadek, które nastąpiło w trakcie ucieczki z miejsca pracy, spowodowanej obiektywnie nieuzasadnioną obawą, nie odbiera zdarzeniu cech wypadku przy pracy.

Fakt, że do zdarzenia doszło na skutek nieostrożności pracownika, nie ma znaczenia dla oceny, że zdarzenie było wypadkiem przy pracy, jeżeli miało ono charakter nagły i pozostawało w związku z wykonywaną pracą.

W rozpoznawanej sprawie do zdarzenia doszło na skutek poślizgnięcia się, czyli odruchu samego powoda, stanowiącego przyczynę zewnętrzną. Nie miała, zatem znaczenia okoliczność czy powód poruszał się po powierzchni nierównej, czy mokrej, albowiem jak podkreślił Sąd Najwyższy, przyczyną zewnętrzną wypadku jest także potknięcie się pracownika nawet na gładkiej nawierzchni. Nie mniej jednak zauważyć należy, że krawężnik, z którego zsunęła się noga wnioskodawcy był mokry, bo jak zeznali słuchani świadkowie dzień był dżdżysty.

Na tle ustalonego stanu faktycznego, nie może zatem być wątpliwości, że zdarzenie jakie miało miejsce w dniu 19 lutego 2016 r roku miało charakter nagły, związane było z pracą powoda i spowodowane było przyczyną zewnętrzną, a w wyniku zdarzenia powód doznał urazu w postaci złamania poprzecznego kostki bocznej lewej nogi.

Mając na uwadze powyższe, Sąd orzekł, że odwołujący ma prawo do wynagrodzenia gwarantowanego i zasiłku chorobowego za okres od 19 lutego 2016 r do 8.04.2016 r w wysokości 100% podstawy wymiaru.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. Tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego zasądzono od organu rentowego na rzecz odwołującego kwotę 360 zł, a to na podstawie § 12 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U.2015.1801).

ZARZĄDZENIE

(...)